

Thoma Kacori

BIBLIOTEKA

8JH-1

K 13

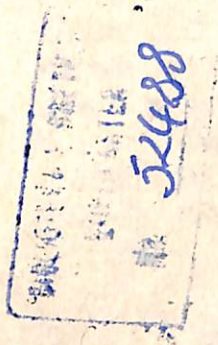

FABULA

814-1
K13

Thoma Kacori

FABULA

SHTEPJA BOTUESE «NAIM FRASHERI»

Redaktor
THOMA GËLLÇI

Kopertina
JUSUF SHAHINI

Ilustrimet
BARDHYL FICO

Recenzues
Gjikhë Luritiqi

LIBRARIA BOTUEN - NAIM FRASHËRI

URITHI DHE LULET

Urithi doli mbi tokë
në një kopsht të blerë
dhe u ndal.

të marrë pak erë.
I hedh sytë përreth
dhe veç lule sheh.

Aty trëndafilë
të kuq pors i gjaku,
më tej karafilë
dhe lule zambaku.

*E bukur ish dita,
shkëlqente si drita!
Dhe si gjithçka pa
hyri nga doli dhe tha:
— Si rrojnë këto të shkreta
e si s'u mërzitet jeta,
që kanë rënë
në këtë dritë,
që verbon sytë!*

RRODHES

Rrodhe, rrodhe kokorrodhe,
në djall të vesh ku u ndodhe!
Ja, u ngjite,
dhe nuk shqitesh,
Rrodhe gjen nën çdo drizë,
po re — ta çjerrin kurrizë.
T'u qep rrodhja në çorapë,
s'e shkëput njeriu dot prapë.
O moj rrodhe kokorrodhe,
këtë bezdi ku e vodhe?
Përgjigjet rrodhja e ferrës:
— Si unë ka plot edhe njerëz! . . .

FRASHËRI DHE THANA

Në një pyll u ndodhën pranë
një frashër edhe një thanë.

Të gjithë sa vinin aty
veç thanën kishin në sy.

Shkonin fshatarë — prisnin hostenë,
pleq për bastunë — kastile venë,
edhe fëmijët rehat s'e linin,

shkonin thanën e shkopinj prinin.

Lëvdohej thana dhe qesëndiste
frashërin e gjorë që për gjë s'ishte.

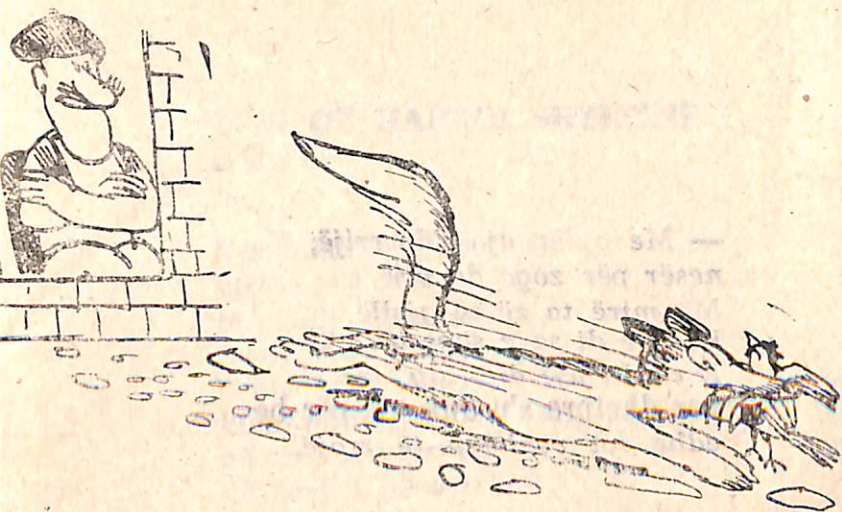
Por një ditë vjen një bari,
që ku s'e kish kërkuar,
e pa dhe me dashuri,

Preu një degë i gëzuar,
pastaj u ul nën hije

dhe filloi me zell ta gdhendë,
hem e gdhend dhe hem i bie,
sa tingujt u bënë kënoë.

Kur mbetën prapë të dy,
frashëri i tha në sy:

— Dhe për mua kanë nevojë,
por kush di të më punojë!

FSHATARI DHE DHELPRA

Zonja dhelpër me gëzof të artë,
që i ndriste qimja porsiqelibari,
e urët u fut një natë
te kotec' i një fshatari.

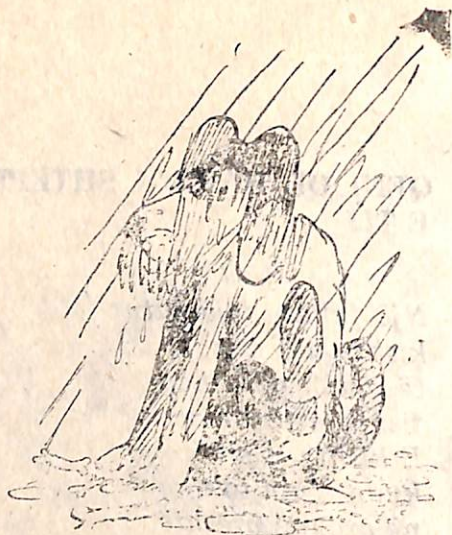
I rrëmbeu një pulë ndër dhjetë
dhe iku me vrap si shigjetë.

Fshatari u ndodh në dritare,
por pushkës s'ia hodhi sytë fare
lëkurën i pa
edhe tha:

— Me pulën ajo s'do rrijë,
nesër për zoga do vijë.
Më mirë ta zë të gjallë,
kush e di sa e shes vallë?!
E ruajti një ditë, dy, tre
por dhelpira s'u duk më për be
edhe sot vazhdon të rrojë!

QENI QË HARROI SHTËPINË E TIJ

Një fukara i këputur
kishte një qen,
të madh për dhen,
fisnik e të bukur.
E kishte si shok,
kudo vinin tok,
në arë, në vreshtë,
në verë e në vjeshtë,
qenin merrte pas
e ndillte me gaz,
me mall e fërkonte,
se tepër e donte.
Nga sofrë s'e ndante,
i jepte të hante,
ku përshesh me dhallë,
ku copë të ngjyer,
aa ia kishte hallë,
por pa ia kursyer.
Por se si, s'e di
me një tjetër qen.
na zu miqësi.
I shkoi në bulok.
Aty gjeti tok
kocka dhe mish plot

dhe te zot' i vjetër,
bota iu duk tjetër.
Nuk e kishte mendjen,
krahasonte gjendjen.
Bënte ç'bënte
andej rendte,
hante nga një thelë mish
dhe mendja fare iu prish.
Bëri dhe vend nën strehë,
por nuk dinte kë të lehë
dhe të gjith' e rrihnin,
shpesh e përzinin.

*Dilte me bishtin ndër shalë,
por kthehej mirë pa dalë
për të lëpirë
ndonjë këllirë.
Dhe kështu iu bë zakon,
s'di tani në rron a s'rron!*

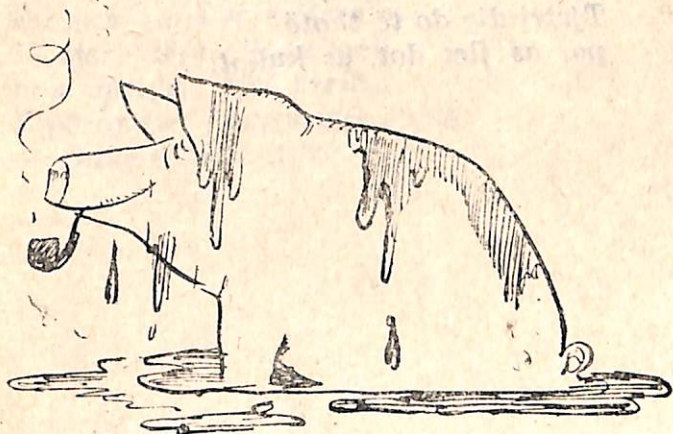
GOMARI DHE PENDARI

U mësua një gomar
të hajë me shijë bar
në një livadh të bleruar,
por që ishte i ndaluar.
Një ditë e gjen pendari
dhe me të mir' e përzuri,
por gomari,
mend nuk vuri.
Si e pa që u largua,
prapë në livadh u lëshua,
Por dhe pendari dinak
ish fshehur dy hapa larg
dhe këtë herë,
gomar' e mjerë
dhe e përzunë
dhe i vunë drunë.

DERRI MBETET DERR

Një amvisë merr
në shtëpi një derr.
E lan dhe e ndërron,
si djalë e shikon.
E vë në një ngastër
që ta ketë pastër,
por sa e lëshon
oborrë zë rrëmon
me feçkën e tia
pa plaset te vija
dhe zhytet me bujë
në llucë e në ujë.
Zonja dy tri herë
e lan si ngaherë.
Pastaj thotë gjithë vrer:
— Derrri mbetet derr!..

KALI ME FRE DHE KALI PA FRE

Një kalë me fre në gojë
i lidhur pas hurit na qe.
I vëllai i hazdisur, i lirë,
mes pluhurit, me vrap ngrinte re
dhe për një çast ndalon
të vëllanë e shikon:

— Sa bukur je veshur, — i thotë,
takëmet në ar gjithë i ke.

Zili, o vëlla, ty të kam
për të bukurin fre.

Tjetri diç do të thotë
por as flet dot, as kullot.

KËRMILLI NË MAJË TË LISIT

Në majën e një lisi të gjatë,
në pikën e tij më të lartë
kishte shkuar një kërmill
si ndonjë yll.

U mblodh kombi kafshë
dhe po habitej
e çuditej.

Zunë të gjykojnë:

— Do ta ketë shpënë ndonjë shqiponjë.

— Jo, do ta ketë hedhur era, —
thoshin kafshët e tjera.

Të tjerë kërmillit i thanë
se si deri aty kish arritur.

E përgjigjet kështu miku ynë:

— Duke u zvarritur!

KROKODILË

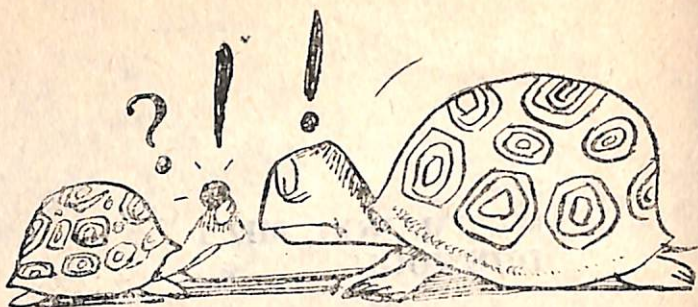
*Një krokodil lidhi shami në qafë,
pastaj anës detit kokën fshehu
dhe filloi si njeri të qajë
për të mashtruar ndonjë nga dheu.*

*Si qau një copë herë ngriti kryet,
por asgjë që andej si zuri syri
dhe filloi prapë si njeri të shtiret,
por këtë radhë më thellë hyri.*

*Një tufë krokodilësh e dëgjuan
edhe menjëherë atje u zhytën;
nga lecka, thanë, se njeri zbuluan
dhe midis tyre keq u kacafytën.*

**MERIMANGA, MIZA
DHE ZOGU**

*Një merimangë,
rrjetën kish hapur
nën një degë
gjah për të kapur.
Nuk kishte ngrënë,
ish e urtuar
me tërë vëmendjen
ish përqendruar.
Dhe me të vërtetë,
një mizë bie në rrjetë.
Po pikërisht në këtë hop
lëshohet përposht një zog
dhe merimangën me sqep e merr
dhe zhduket diku në qiell.*

BRESHKA DHE I BIRI

I biri breshkës përditë i ankohej,
se jeta e tyre fare s'durohej,
guaska që kishin, jo që s'qe e lehtë,
por duhej ta mbanin mbi kurriz për jetë.
Shiko si kërcen bretkosa e gëzuar,
se mbi vete s'ka asgjë për t'i rënduar,
dhe po ta ndjekë ndonjë armik i saj,
zhytet menjëherë në pellg pastaj.
E ëma të birin e këshillonte me urtësi
por ai bërtiste: — Dua liri!
Dhe kështu si po bisedonin bashkë,
një gjerak lëshohet me vërtik përposh,
e rrëmben bretkosën me sqepin e tij
dhe e llufit afër tyre me shijë.

*Dhe pastaj sipër tyre
me sqep godet guaskat, por asnjë gjurmë s'le.
Dhe kur gjeraku u ngrit e iku prej aty
mëmë e bir, dy breshkat, u panë sy më sy
dhe nuk folën më për fatin e tyre,
pas kësaj të tmerrshme mynxyre.*

GALAT DHE BILBILAT

*U zunë galat me bilbilat,
se kush këndon më mirë.
por nuk ranë dakord
dhe qukapikun thirrë.*

*Edhe ai hijerëndë,
i radhiti në dy anë,
dha shenjë t'ia marin këngës,
së pari galat që kish pranë.*

*Kënduan ato një copë herë,
pastaj zunë bilbilat,
vendi zjeu nga këng' e tyre,
ushtuan fushat dhe pyjet.*

*Arbitri rrinte si në gjumë,
përqendrohej të japë mendimnë,
por nuk u vonua shumë,
me sqepin e tij dha gjykimnë.*

— *Mirë, mirë, këndojnë bilbilat,
po me trelat e tyre të mërzhitit,
krejt ndryshe është me galat,
ato gërrasin si ne dhe të tronditin!*

UJKU DHE DHITË

*Një ujk një ditë
iu afrua kopesë
dhe pyet dhitë,
plot me dënesë.*

*— Ç'do të thoni
sikur të bashkohemi,
me mua të rroni,
e të pajtohemi?
Unë do t'ju mbroj,
se jam i fortë;
njeri s'do guxojë,
t'ju prekë në botë.*

*— Mirë e ke gjetur,
ia pret m'i riu,
po vete për të pyetur,
ç'do të thotë bariu.*

*Ujku s'pret përgjigje,
po ikën menjëherë,
zhduket prapa brigjeve
e s'shfaqet tjetër herë.*

LUMI DHE PËRRENJTË

Një lumë i gjatë e i gjerë,
që rridhte me bujë,
se kishte shum' ujë,
tallej me të tërë,
sidomos me përrenjtë,
si gjithë lumenjtë.

— S'kini turp, nga malet vini,
e rridhni sikur përmyrri.
Shikomëni, shikomëni mua,
jam porsì dragua,
a më mirë porsì sprijë,
që rrëmben çdo gjë t'i vijë!
S'e kuptonte i ziu se lumenjtë
i zmadhojnë e i fryjnë... përrenjtë.

DY GORRICAT DHE FSHATARI

Një gorric' e paarrirë,
te një degë nën hije,
një shoqes saj
më qafë i bie:
— Si u bëre në fytyrë,
si tigan i nxirë,
u fshike fare,
nuk bën pesë pare!
Shihmë mua,
e kam faqen limua.
një rrudhë s'më gjen,
si qelq më shkëlqen! . . .
Kurse aty shkon një fshatar,
hipur mbi gomar. . .
Të mirën merr fshatari
dhe tjetrën. . . gomari

LEPURI PLAK DHE LEPURI I RI

*Një lepur i vjetër
të birit i thosh:*

*— Tatëpjetë, rrugës
kurrë të mos shkosh,
por gjithnjë përpjetë,
që të shpëtosh,
se rend më lehtë!*

Por i riu

si veriu

u mendua:

*— Tatëpjetë
këmba shkon vetë... .*

Por,

*kur zagarët e panë
besoi babanë... .*

FSHATARI QË VENDE SHPESH NË PAZAR

Një fshatar
s'shkontë në arë
por në pazar
herë për kripë,
herë për piper,
shatën të kalitë.
o drithë të nxjerrë...
Hyn e del nëpër dyqanet,
sillet nëpër kafeanet.
Vitin e parë
shiti gomarë!
Por dhe pa gomar
vende në pazar.
U bë gaz i fshatit —
e shikonin gratë
dhe zinin shakatë.
Dhe që në të gjallë,
mbeti në përrallë.

KURBETÇIU DORËLËSHUAR

*Erdhi Lipja nga kurbeti,
veshur porsi djalë mbreti.
Kishte sjellë dhe para,
por në vend që t'i kursente,
me to ndonjë gjë të blente,
nëpër dyqanet i la.*

*I bleu dhe kalit një shalë,
ta ketë sa për të dalë.
Gruan e kishte të shkuar,
me plot unaza në duar.*

Punë nuk zinte me dorë,
me llafë shkonte çdo orë
Dhe mirë viti pa shkuar,
mbet' pa një dhjetësh ndër duar.
Pastaj një ditë u nis,
në kurbet,
fshehur prej njerëzis',
Por besë nuk ka kurbeti,
këtë radhë punë s'gjeti,
Edhe kockat la i shkreti!

KAMELEONI DHE LULEDIELLI

Një ditë kameleoni
lulen e diellit takoi
dhe me qesëndi
t'i flasë filloi!

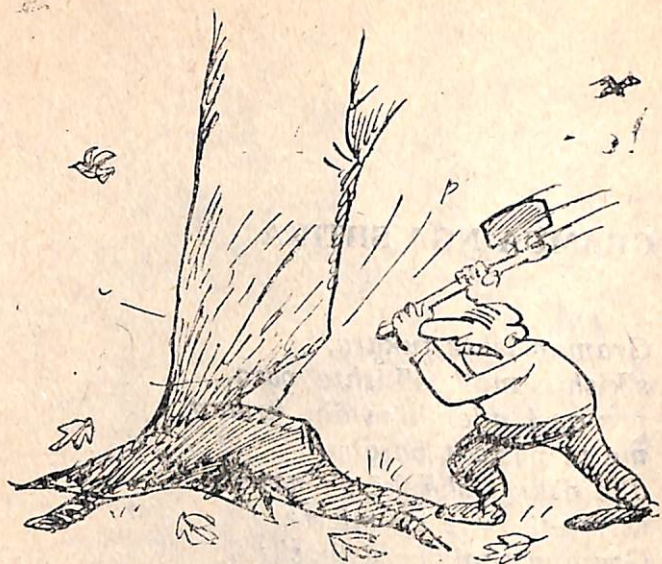
— Emër me vend
të kanë vënë,
dhe e meriton,
se kush të shikon,
nga mëngjesi gjer në darkë,
ti, o lulediellit,
i përulesh diellit!

— Dalen, dale pak,
ajo iu përgjigj,
m'i mir' mos u hiq
Në çdo fletë me të hyrë,
ti merr atë ngjyrë!

Mos e zgjatim si tërkuzë,
qeshi hunda buzë.

GRAMUA NGA SHTIKA

Gramua ishte fukara,
s'kishte mall, s'kishte para,
por qe i ndershëm dhe krenar,
me të pasurit barabar
dhe askujt shapkë s'i nxirrte
as me të mirë s'e mirrte.
Gramua shokëve u thosh:
— Po të duash me nder të rrosh,
shiko punën që punon
dhe me djersën tënde rro,
në sherr mos u fut ti kurrë
në grindje mos u trego burrë,
sidomos në sherr për grua,
mos vërë në mes as thua.
Para hua të mos marrësh,
se djall në shtëpi do kallësh.
Dhe shembëll mbeti Gramua në fshat,
si për burrat, si për gratë.

LISI

Lisi në fushë madhështor qëndron,
plot degë të mbushura me fletë
dhe rreth e rrotull kurorën lëshon,
e brenda zien si koshere me bletë.

Nëpër to zogjtë kanë bërë foletë,
e mija kandra venë poshtë e lartë,
dhe vlon e atillë zhurmë dhe jetë.
që vështirë është të jepet në kartë.

*Nën hije mërzejnë me qindra dhi e dhën,
kurse përanësh burimi me gaz gurgullon,
bariu nën të ulur me kizë kërrabën gdhend
dhe Baloja kopenë me kujdes vigjëlon.*

*Por se nga erdhi një ditë aty një njeri
dhe me sëpatë e rrëzon lisin përposhtë,
paditur fatkeqi se bën varrin e tij
dhe të miliona ndihmëtarëve të fortë.*

MIZA E KALIT

Po 'të ra rrodhe
nga ndonjë drizë
të çjerr kurrizë.

Shipka po mblodhe,
gjëmb do të shpojë,
gjak do pikojë.

Por s'ka më keq.
kur del beharit
miza e kalit.

Të rinj e pleq
qetësi s'kanë,
mbi ta po ranë.

Por ka në jetë
nierëz që'u ngjasin
e të pëlçasin,

*me dit' e netë,
si miza të tilla,
të t'japin këshilla.*

KULPRA DHE THANA

*Kulpra thanën kish përçafuar
dhe e kish shtrënguar
sa frymë s'merrte dot.*

*Dhe kokrrat e saj të kuqe,
ishin të verdha thatuqe.*

*Kulpra i thosh
se shumë e donte.*

*Po thana heshte e menduar
e shpesh qante e dëshpëruar,
pa i përgjigjej me ngadalë,*

*— Mirë, ti më do dhe këtë me ddirësi e thua,
po a më pyet mua ti, unë a të dua?!*

GËZIMI I KAUT

Një ka kishte punuar
derisa ishte plakur
e qe dobësuar,
regjur edhe pakur.

Si e pa i zoti
që s'qe për të ngarë
e liroi nga zgjedha,
nga puna në arë,
Dhe e lëshoi në livadhe
të kullosë ditë dhe natë,
dhe tagji i jepte me të madhe,
kur kthehej në fshat.

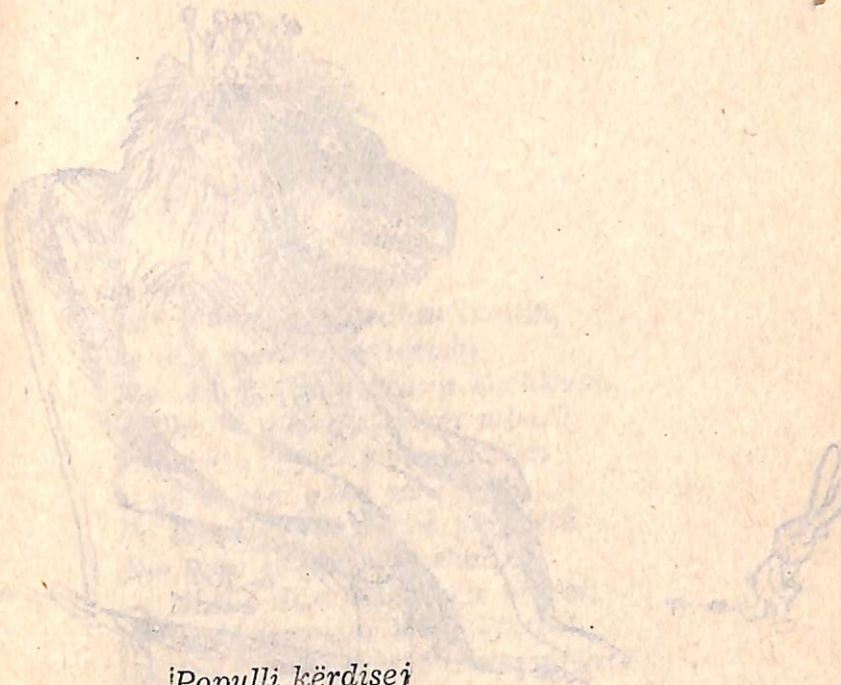
— Ja kjo është jetë, — thosh kau, —
jo si rroja nën zgjedhë
po të hash e të pish
e të jesh pa andrallë.

Por lejo nuk zgjati për gjithmonë
mirënjohje e të zotit gjer këtu ish,
një ditë në thertore e dërgojnë
dhe e therin kaun plak për mish,

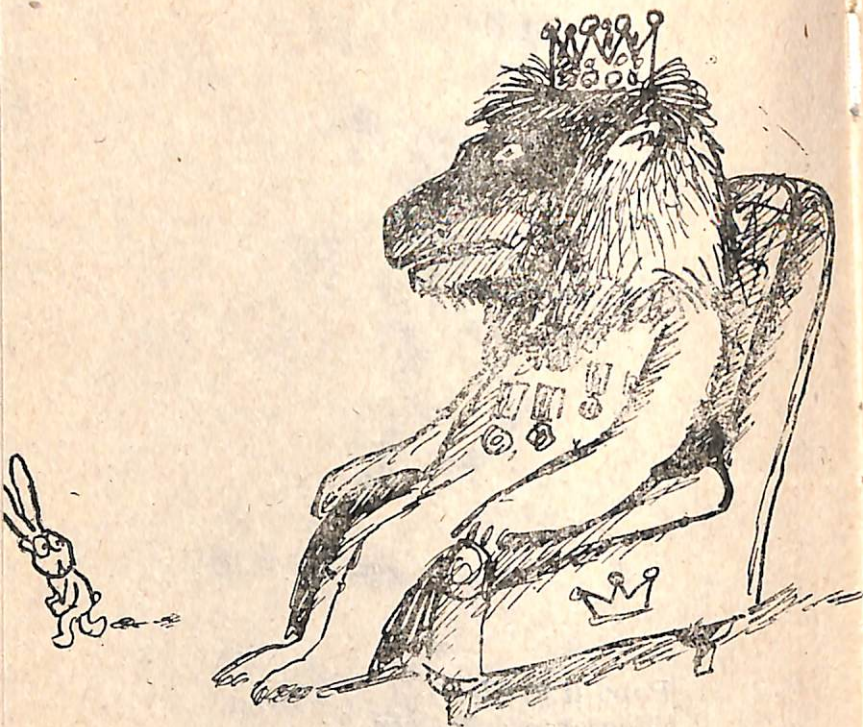

MAJMUNI

*Një majmun e veshën
me frak dirigjenti,
një thupër i ngjeshën
e në skenë rendi.
Publiku e priti
me thirrje franetike,
kursi ai dridhej
si purtekë prej frike.
Filloi të kërcëjë,
të bëjë akrobacira,
shikuesit të dëfrejë
me majmunllëqet e tija.*

*Populli kërdisej
s'dëgjonte orkestrën,
më tepër habitej
me dirigjentin e skenën.*

«ZGJEDHJET E LIRA»

*U mblodhën që të gjitha kafshët
në pyll për të zgjedhur mbret;
çështja ishte e përbashkët
dhe rendën nga shteg më shteg.
Dhelpra, e para, mori fjalën
dhe propozoi natyrshëm,*

për mbret të zgjedhin luanin,
se ai e meriton pikërisht.
Me të ujku me tigrin u bashkuan,
si dhe të gjitha kafshët mbarë;
deri këtu zgjedhjet vazhduan
si në anketë qenë paraparë.
Po lepuri ngre dorën përperjetë
dhe para të gjithëve thotë:
— Nuk e dua luanë për mbret,
se është arrogant e kokëfortë!
I gjithë kombi kafshë u alarmua,
ndonëse në vetvete i kënaqur.
Ahere zëri i luanit u dëgjua,
hem i fortë, por edhe i matur.
— Lepuri tha një fjalë të drejtë,
ka çaste kur kokëfortë jam:
por ta dini se s'e kam të lehtë,
kur parasysht të dreitat tuaja kam.
Bravo! — që të gjithë thirrën
dhe e zgjodhën luanë mbret,
pastaj të qetë nga pylli ikën,
duke lënë luanë të bëjë siç di vetë!

PAPAGALLI

U mësua një papagall
dhe fqinjin e tij belbacak tall.
I zoti që fqinjin s'e donte,
e shtynte ta imitonte.
Dhe të gjithë fqinjët e tjerë
kërdiseshin me këtë të mjerë.
Që ta turpërojë dhe atë vetë,
në shtëpi një ditë e thërret.
Dhe si këmbyen dy tri fjalë,
sjell papagallë.
Por papagalli s'bën zë.
Tani që fqinji ishte aty...
...I vinte rëndë të tallej ndër sy.

KAMELEONI

*Kameleoni nuk ka ngjyrë,
ai është i pafytyrë,
në çdo fletë që të bjerë,
atë pamje ai merr.*

*I kuq në fletë të kuqe,
burbuqe ngjet në burbuqe
dhe i kaltër shumë herë,
në këllkazë po të bjerë.*

*Dhe kështu nga fleta në fletë,
kameleoni merr tjetër jetë
dhe këtë e bën me ëndje,
pa e ditur këtë gjendje.*

*Këtë ai e ka nga natyra,
në ç'do hap t'i ndërrohet fytyra,
por ka dhe njerëz që i shembëllejnë
dhe fytyrën në çdo hop këmbejnë.*

E SHARA

*Një njeri kish papagall,
dhe me të kish veç një hall,
si e si ta mësojë
atë që të shajë.*

*Papagalli që i zgjuar,
çdo gjë ka përvetësuar
dhe s'kish më nevojë
që ta detyrojë.*

*Hyn në bisedë dhe vetë
me miq ose kush të jetë
dhe shan sidomos gjitonë,
por s'lë mënjanë dhe të zonë!*

DHELPA, IRIQI DHE FSHATARI

Dhelpra takoi në pyll
iriqin dhe desh ta hajë.
e i thotë me të mirë. —

— Iriq, kam shumë dëshirë
bashkë të bisedojmë
se nuk jemi armiq,
por shokë dhe miq.

Dhe vazhdoi fjalën:

— Të dua si djalën,
lermë të të kap për këmbë
e të të përkëdhel me ëndje...

Iriqi lëvizi pak,
dhelpra u hodh ta kapë
dhe u orvat ta kafshojë,
po ndjeu një dhembje në gojë.

Dha e mori dhelpra,
me lajk' e gënjeshtër,
po iriqi

krye s'qiti.

Po dhe dhelpra s'u largua,
pranë tij ajo u shtrua
dhe si kaloi pak a shumë
e kapi dhe atë një gjumë.

Kalon andej një fshatar,
i kap dhe i hedh në samar.
Pastaj i shpie në shtëpi.
Iriqin e lë të lirë,
dhelprën e fut në një birë.
Iriqi pranë saj kalon
dhe e ngacmon:

— Kështu është, zonjë, kjo botë,
jo gjithnjë ata që gënjejnë
mund të ngadhënjejnë
e ta gëzojnë
jetën që rrojnë!

GOMARI GJYKATËS

*U zunë ujku me arinë
për një lëndinë.
Andej kaluan
dhelpra me baldosën,
por nuk pranuan
sherrin e tyre të vendosin.*

*Aty pari
kalon dhe gomari.
Me t'i dëgjuar
pranoi për t'i gjykuar.
dhe si dëgjoi ankesën
tha:*

*— Meqë të dy palët kanë se ç'të hanë,
luginën për gjysmë ta ndajnë!
Por kjo s'ua uli inatin
dhe hëngrën... veshgjatin.*

DJALI DHE FLUTURA

Fusha gjelbëronte,
qielli kaltëronte,
kish molepsur ajrin
er' që kundërmonte.
Udhës në një ferrë,
mbi një gjemb të blerë,
një flutur e shkruar
krahët kishte nderë.
Ish si rreze dielli,
qe si dritë qielli,
dhe djalin e shuar
e preku së thelli.
Por ai e trembi,
dorën ia shpoi gjembi.
Ajo fluturoi
mbi një majë shkëmbi.
Skërkën ka pushtuar
me shpirt të lënduar
dhe ngjitet përjetë,
me thonj e me duar.
Ja, i hodhi dorën!
E kapi të gjorën!

Por për tatëpjetë
gurët seç e morën.
I shtrirë sa gjatë,
mbi tokën e thatë,
fluturën e pa
te mali i lartë.
U ngrit duk'u shkundur,
me shpirt të lëkundur,
dhe prapa i ra
fluturës së humbur.
I lodhur, kapitur,
i çjerr' e drobitur,
rreth e rrotull malin
ai ka shëtitur.
Muzgu kishte rënë,
fluturën pa zënë,
edhe shpresa djalin
fare e kish lënë.
Po ja, n'errësirë,
e pa fare mirë,
në një fletë futur,
fluturën të ndrijë.
Fap, e kap për krahu,
por i bie pahu!
Ideal e bukur,
për një çast e vrau.

**BLERËSI DHE PIKTORI
OSE SI SHPJEGOHET
ARTI MODERN**

Blerësi kundron tablotë...

Vjen piktori dhe i thotë:

— *Kjo këtu është majë mali,
ata janë gurë zalli,*

*këtu posht shtrihet qyteti,
dhe ato janë valë deti,*

këta sipër janë drurë,

kjo këtu arë me grurë,

ata njerëz që shikoni,

venë për nga stacioni...

— *Daleni, ju lutem shumë,*

ahere si qëndron kjo punë,

unë shoh veç njolla dhe vija?!

— *Ndofta ju mungon fantazia,*

duhet ta mrehni pak trunë

dhe do të shikoni si unë.

— *Po ahere, mor i uruar,*

— *Unë them ç'shoh aty,*

se bashkë me pikturën

nuk të ble dhe ty

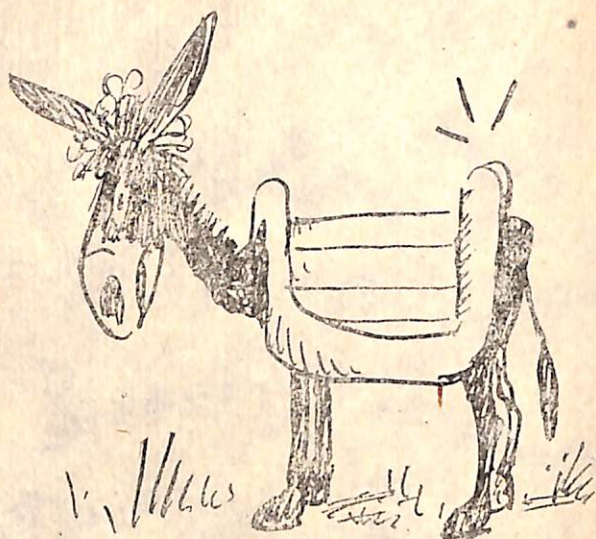

QENI I QENIT

Një zagar kish një këlysh
dhe për të vritej në punë,
gjellen s'e ndante më dysh,
atij i jepte më shumë.
Një hall kish vetëm,
atë ta mësonte
lepuj të zbulonte.
I riu mësoi zanatin,
sa e la prapa të atin,

Ahere i zoti
zu të mos ia vërë veshin
plakut si qëmoti.
Dhelte vogëloshin,
e jepte mish
dhe kudo që ish,
me gaz e ndillte.
kurse plakun rrihte.
Ahere zaqari plak,
kur dilnin për gjah,
përpiqej këlyshin ta kapte,
e në vend ta ndalte.
Por dhe kjo s'i ndihu,
se i riu
e kafshonte
dhe si veriu
fluturonte.

GOMARI

*Një fshatar kish një gomar,
që e përdorte me samar,
dhe një kalë,
që e kish për të dalë.
Gomari ankohej,
se shumë ngarkohej.
E, si u mendua
samarin rrëzon
dhe e shqelmon.
Si e bëri copë
thotë me gojën plot:*

KOPËJA PA PËRÇOR
DHE DALLA SHYTTË

— Ja, ia hodha kalit.

I zoti s'dëgjoj
fjalët e gomarit,
po i vë në kurriz
samarin e kalit.

Samari i vjetër,
të paktën s'e vriste;
ky keq e godiste.
Dhe fliste samari:

— Hë, mendje gomari!?

KOPEJA PA PËRÇOR DHE DHIJA SHYTË

*Kopeja humbi një mot
përçorin dhe qau me lot
se ishte i mirë,
i urtë e i fortë,
sa i kishte prirë,
U mblodhën dhentë e dhitë
e si prijës të dytë
zgjodhën dhinë shytë.*

*Thoshin: — Brirët i ka thyer,
trimëri duke dëftyer.*

*Dhija që ditën e parë,
në ca rripa thik' i shpuri,
sa e bënë për të marrë.*

Në vathë mezi i pruri.

*Të nesërmen i çoi në ca brigje,
e i futi në ca shtigje,
e i kaloi në ca hone,
që poshtë dot nuk shkoje.
Ca humbën, ca ranë,
ca fare u vranë.*

Por nuk guxonin,
fjalë t'i thonin.
Dhe për ditë
humbnin dhentë
e vritshin dhitë.
Dhe u penduan,
që s'u thelluan,
po kur vijnë mendtë,
nuk i han as qentë.

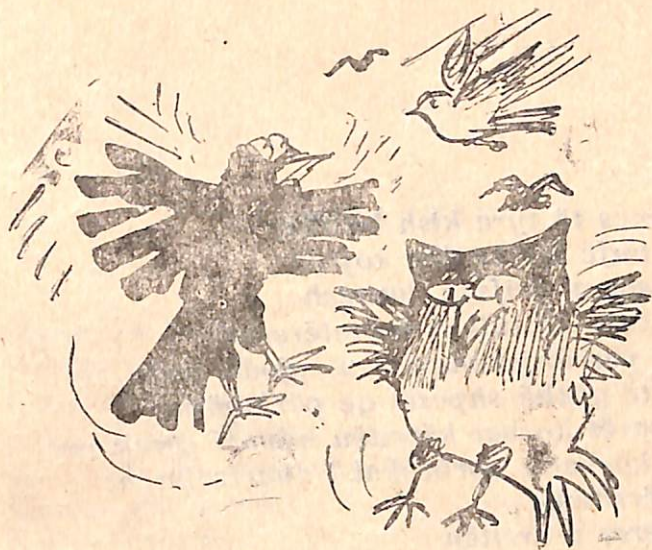
ARIU QË ZBRITI NË QYTET

*Një ari
u vesh si njeri
dhe nëpër errësirë
në qytet ka hyrë.
Pa një tavernë përpara
dhe zbriti poshtë me kujdes,
por asnjë s'e vuri re fare
dhe u ul në një tryezë në mes.*

Tym, zhurmë, servitorë posht e përpjetë
duke shkuar,
a vizitorët kishin arritur në një fazë të
përparuar
dhe jo ari, por edhe elefant sikur të kishte
ndodhur,
prapë nuk do ta kishin njohur.

Ariu nxori nga xhepi një arusht monedha ari,
që i kishte marrë prej një thesari,
dhe i lëshoi në mbulesën e nderë.
Barmani mbeti me qisht në gojë
dhe dha urdhër të sjellin menjëherë

raki, konjak, liker, çfarë të dojë.
Filloi ariu të pijë si të gjithë,
provo këtë, provo atë nga një çikë
dhe si u bë qejfli, s'ndënji më tepër miku,
po mbushi një thes plot me pije dhe iku.
Kur u kthye sipër në mal,
përpara arinjve u ndal
dhe me krenari u flet:
— Ju kam sjellë ca gjëra plot lezet.
I bleva poshtë në pazar
me disa monedha ar.
«Spiun e kanë rekrutuar!» disa thanë.
— Njerzit, vazhdoi ariu, të çuditshëm janë.
kur hanë dhe pinë asgjë nuk shikojnë,
sidomos kur florinj përpara u numërojnë.
Dhe nga thesi nxori një shishe dhe e ngriti,
pastaj me sa zë kishte ai thirri:
— Rroftë e qoftë të pirët,
se të humb fiqirët.
Provoni dhe do të shikoni
e si njerzit do të rroni!
Ç'të bënin arrinjtë përpara kësaj mynxyre,
vendosën ta përzënë nga radhët e tyre,
se nga ari,
ishte bërë njeri!

JURIA

*U mblodhë shpesëria
në një konkurs të gjerë,
zbritën nga malësia
dhe nga fusha e blerë,
në një livadh,
mjaft të madh,
për të dalë në garë,
më mirë kush të këndojë,
të marrë çmim të parë.*

Në mes të tyre kish bilbila,
dhe bufë kishte dhe kojrilla,
dhe sorra, grifsha, lauresha,
që vinin rrotull si mbretëresha.
Prej pesëdhjet mizash u zgjodh juria,
nga të gjithë shpesët qe përfaqësia.
Të parët korbat kërritën ndonjë çerek ore,
dhe korbat e korbeckat i duartrokitën,
e thërritën,
sa zërat u arritën
deri në kupën qiellore.
Dhe kështu me radhë kaluan —
grifshat, xinxaminjtë dhe kojriulat,
laraskat, laureshat dhe bilbilat.
Tani shpesëria,
priste që juria,
të jepte çmimet
dhe përgëzimet.
Korbi mbronte korbat,
bilbili bilbilat
edhe bufi bufët
dhe kaq keq u zunë
e u shanë,
e u vranë
e çmim për asnjë s'dhanë.

PËRMBAJTJE

Urithi dhe lulet	3
Rrodhes	5
Frashëri dhe thana	6
Fshatari dhe dhelpira	7
Qeni që harroi shtëpinë e tij	9
Gomari dhe pendari	12
Derri mbetet derr	13
Kali me fre dhe kali pa fre	14
Kërmilli në majë të lisit	15
Krokodilë	16
Merimanga, miza dhe zogu	17
Breshka dhe i biri	18
Galat dhe bilbilat	20
Ujku dhe dhitë	22
Lumi dhe përrenjtë	23
Dy gorricat dhe fshatari	24
Lepuri plak dhe lepuri i ri	25
Fshatari që vente shpesh në pazar	27
Kurbetçiu dorëlëshuar	28
Kameleoni dhe luledielli	30
Gramua nga Shtika	31
Lisi	32

Miza e kalit	34
Kulpra dhe thana	36
Gëzimi i kaut	37
Majmuni	38
«Zgjedhjet e lira»	40
Papagalli	42
Kameleoni	43
E shara	44
Dhelpra, iriçi dhe fshatari	45
Gomari gjykatës	47
Djali dhe flutura	49
Blerësi dhe piktori... ..	51
Qeni i qenit	52
Gomari	54
Kopeja pa përçor dhe dhija shytë	56
Ariu që zbriti në qytet	58
Juria	61

U dorëzua për shtyp më 6 dhjetor 1990

Doli nga shtypi prill 1991.

Kacorri, Thoma

Fabula / Thoma Kacorri; Red.: Th. Gëllçi.

— T.: Naim Frashëri, 1991. — 66 f.; 18 cm.

891.983-191

K 13

Tirazhi 2000 kopje Formati 49x78/16 Stash 2204-82

Shtypur Kombinati Poligrafik
Shtypshkronja «8 Nëntori» — Tiranë 1991